

Odstrčený

POHOZSKÝ OBRAZ.

NAPSAL K. V. RAIS.

Pokrajní stezkou, nad níž skláněly se rozložené čepýřnaté sněhy smrkové šel volněji. "Toj sou lěta — toj sou lěta!" dále sňoval pavučiny myšlének. Vzpomněl si na dobu, kdy na výminku byl ještě dědeček, a hned se mu zase zakmitl výjev na zahradě, když padaněat máje plny kapsy mířil na Kačku a na Manču, jež se chtěly až se ohýbaly. Bě! bě! a už byly a stromem.

"Jen ne do oka — ty hochu — ty můj kluku — ty Marijáne — ty Tonku!"

Hlavu skrčil do ramen a chouli se jako tenkrát, když kolem krku neřil tatínkovu ruku.

"To je dávo — z tatínka už je jen pár kostí — Tóna tenkrát na zahradě nebyla, a teď jest stará, má čtyry děti."

Představil si jí, jak stojí dnes na záspi a čeká, až Mariján dojde; dívá se jako tenkrát, když dovedl pana pátera.

"No tak, neseš, dali ti?"

"Hh — nsmíme čekat — co mám dělat, tam se Váša nehece ženit a tuhle je teprva zle, Barča je taková smutná, že se ani nezasměje."

Viděl, jak se Tóna mračí, jak se jí rty chvějí.

"Co řekne — co jen řekne?" a při tom pomýšlení bylo mu úzko, maně chouli se, jako by stál před ní.

Zle unaven, sedl na zelený, omšený balvan a hleděl do polí, po nichž se stín lesa již úplně rozestřel.

Bylo tu ticho, jenom jehličky, jež mezi sehnutými větvemi padaly, trošinku harašily. — Z lesa vystupoval chládek, vonící smrdím, pryskyřicí a vřesem. Na nedátekém strništi stamul velký a jio; Mariján pozorval, jak se mu špičaté sluchy pohybují a jak se po ehvilkách staví na zadní. Ušák ohlížel se na všechny strany a kontně dlouhými, volnými skoky, přehupuje se přes brázdý a meze, jakoby se umění svými chubil, vzdaloval se k západnímu lesu, jehož hřeben ještě lehee svítil na důkaz, že slunce tam vzadu nadobro nezapadlo.

Do podivánka Marijána zajala, takže na vše ostatní pozapomněl, ale když začje v temněm lese zmizet, hlava klesla k prsou a jiskry počaly skákat znova.

"Slyšís táto, Mariján je tu, ahenese nic," Tóna volá na muže.

Mór, ruku máje pod košili na prsou, protahuje se, zívá a povídá: "Ty peníze mají být na živnosti, kde výměnkář žije a ne tamhle — a tamhle: je to na zlé časy a na funus."

"Ještě jsem neuměl," hučí Mariján, "a povídala Manča, že mne nezakopaně nenechají."

"To ty vždycky, jen co holky řeknou — ty nás máš taky rád!" buble Tóna.

Mariján sedl na kameně hluboce ohnut, rukávem rychle přejříděl si čelo. Kdo pak ho má rád? Kdo pak ho má rád? síšel věcerější Mačina slova a brada se mu rozetrásla.

Žádný — žádný — všichni jen pořád: Peníze sem! Peníze sem! Všecko sem!

A neměli — jenom tatínek a maminka — leda Váša, ale ten je chudšas, nebo Barča trochu, protože se má taky zle — no, Málka taky byla hodná, to je pravda!

"A tyhle snad taky!" usmál se a rozevřel víka košíku, zadíval se na skrčená zvířátka. Taký jsou na tom vejmenku a musela s Marijánem — ehehech — Z hlubiny lesní ozval se přitlumený vrkot divokých holubů; duněl, jako by vycházel z kotlavého stromu.

Hrdlička se zachrula, roztáhla křídla a zaplácala jimi.

"Aha — aha — chtělo by se ti k nim, chtělo?"

Hrdla opět zaklepala křídly a postavila se.

"No, pojď a lef, eheč-li, já tě držet nebudu!" durdivě hučel a vytáhnuv hrdličci, posadil si jí na dlaně.

"Tak lef — lef si k nim."

Když se ehechtalka nebhála, tu žertem povyhočil jí do vzduchu. Ustrašena zahýřkala a povznesla se trochu, sedla si na smrkovém řasném větvi, zadržela se, za-

chrčela a klonie se počala cukrovati.

"A tobě se nehece? No, jdi si taky, at tebou zas nepráskne na zásep —" a chytiv kočku pod břehem, postavil ji na balvan.

Vztyčila hřbet, protáhla se, ohrnula pysk a táhle mrukla.

É — dydydydede — zaehechtala se hrdlička a zatřepavší křídly, zalezla dále do lesa. Mariján vyskočil, jako když ho bodne. Díval se, jakoby se nemohl upamatovati, co se stalo, ale potom několika skoky vletěl do lesa.

"Na — na — na — pojď sem — na, na, stará," jektal, vyjeveně patře do zeleného řasví stíhlých stromů, s nichž padaly úlomky snětek, a levačkou hrabal se v krátkých, spocených vlasech, jakoby si je chtěel vyškubati. Nemohl se rozpomenouti, co ho to napadlo, že hrdlu pustil.

Ve vrcholech to zašustilo a Mariján spatřil bílá křídla mihnouti se pod modrem nebe, zavřl. Skočil ještě dále do lesa, díval se na všechny strany, ale bílých křídél už nespáčil.

"Ta mi uletěla," povídá si plačtivě, "ale počkej, počkej, ty budeš vzpomínat, až si tě zas uvážou na provázek."

V tom se mu leknutím prohnula kolena a dív nepadl.

Kočka příšerně vřiskajíc vedle balvanu tloukla sebou v křečích.

Minutku hleděl na ni ulekán, ale potom několika skoky byl u ní. Již opět stála a olizovala si bok.

"Ty dovedeš člověka polekat, mlaueka stará," přitlumeně břeptal, ale v tom si již vzpomněl, co se prve stalo, a zachraptěl bolestně: "Vždyť ty tu jsi sama — ehechtalka ti uletěla, honem poběž za ní."

Hodiv kočku do košíka, zavřel víko, pověsil si ho na levici, pláše se ohlížel a slz máje plny oči, dal se do křusu; kobrtaje o kořeny, dív si krk nevykroutil, pořád pátral po bílých křídlech.

Chvátal vlnkou, travnatou cestou lesní, nad níž klonily se široké vějíře smrků a jedlí. Těžké boty dupaly, někde ve vrcholku veverka loupala šišku, šupiny házely k zemi, a uzounká jasná strážka ečela velle zapadlého, porostlých balvanů.

Mariján se zastavoval, pátral v korunách a mlaskotem vábil ztracenou; ale jen tichý šepot lesa byl mu odpovědí.

Uhněje dál, štěstí měl plně hrdlo a chvilkami chraplavě zavzlykal. V lese bylo již hodně šero, jenom nahore mezi korunami svítila pomněnková modř oblohy.

Mariján byl již tuze uhnán, ale skákal s kořene na kořene, přehupoval močálky, ač srdce divě tlouklo a nohy v kolečcích klesaly; pod lebkou měl jednotvárný hukot, do něhož vrývalo se hluboké: ku — krúú, ku — krúúú — "Na — na — pojď sem — na" každou chvilku lichotně volal k výši a sídídy zírál mezi sněty. Teď se zastavil a polekán rozhlédl se na všechny strany; stál na kraji lesa, na temeni stráně, pod níž byl do lík, temně zelenými bory věněný, a na jeho konci leskla se tmavě modrá hladina rybníka Zákopa.

V Marijánově umofené hlavě vznikla myšlenka, že zaběhl, k vili hrdličce že se s písinky pustil levo místo rovnou.

Stoje rozhlédl se na všechny strany; zadíval se i na planíknu, v níž byla patrna stezka, po které s Vášou ráno kráčel, a na které se také rozloučil.

"Kdyby on Váša věděl, co jsem se nahonil a kde teď jsem! myslil si, prudee oddychuje. "A kde je ta — kde je ta?" zastěnal pátraje po vrcholech stromů.

"Je pryč — ani památky!" a hlasitě zavzlykal.

Ohlížie se rozvažoval, má-li se vrátiti, ale vlhká cesta, kterou právě byl překlopštal, nevbábla, a ještě si myslil, kdyby, kdyby tak uletlou spáčil.

Takhle taky musím dojít, rozvažoval; tuhle pěkně po kraji levsá, potom trochu vpravo, hrr dolů a kopečka a dolefm tam. A již opět klopštal.

Nohy ho tuze bolely a ečil, jak my kotnky i paty oskřipány.

"To mně to dalo, Bože, taková cesta, aby bylo na zlé časy a na funus. A nic nemám — nic — ničeho. Tatínek mi to dobře udělal, ale teď už je z něho jen pár kostí a maminka leží vedle. Ještě Tóně povídala: "At Marijánovi neubližuješ," ale ta má pořád jenom: Peníze sem, všecko sem, at je to tady na živnosti! — Manča nemá, je už taková skrčená, stará, Barča je zle, ani se nemesně, a já už taky nemůžu, jsem starý, hřbet se nehece ohnout, nohy se třesou; vidíš, jak se šourám, i ta hrdla mi uletěla!" a z těch myšlének se rozplakal.

Cím více blížil se k temně hloubi lesní, do níž musel vstoupiti, tím šel volněji.

"Panenko Maria, kdybych já byl doma," šeptal si a rozhlížel se po hrdle; myslil si, že se mu náhle nad lesnatými kopečky zatřpytnou bílá křídla, že uslyší ehechtor a ztracená bude tu zas ...

Byl již téměř na konci snehé stráně, porostlé jalovcem, vřesem, vrběcí, mezi nimiž vyčnívaly jemrábky, kusy bílých pařezů, a místečka rozehodačků ještě zlatě svítila.

Zastaviv se hleděl dolů na rybník, v jehož zadí v hlubíně ečnal se les i svítil kus jasně oblohy; utkvěl pohledem blíže svidel, tam kde ráno bylo potopeno žhavé sršící slunce.

Už to tam tak nesvítil, napadlo mu, a plnými ústy lokal ehládek, jenž zdola do té písčité stráně vanul.

Za starými trámy to bublalo, kloktalo a sloupee vody jako skleněný šroub hned se do hloubi s hukotem zarýval, hned z víru vstryškoval.

Mariján poobrátíl hlavu k lesu, na tu stranu, kde soudil, že je Březinka.

Ústa měl rozověřena, oči přimhouřeny a v lebec se mu to jen ehumelilo.

Šoual se, ledva nahatna pohyboval a myslil si, kdyby už byl za tím lesem, blízko svého vejmenku.

"Co pak můj vejmenek — v tom jsem jako král, nikde ani můšky, ehládeček —" proletělo mu hlavou, ale při tom vyhoupla se vzpomínka na poslední večer, kdy modře světló sčhalo okny, hrom rachotil a na tabulích to špláhalo; ečil, jak se pod perinou chouhř, potil, jakou měl mučivou úzkost.

Teď se skrčil, hlavu vtiskl do ramen a pláše se ohlížel; zdálo se mu, že z hlubín lesa vyplynul šepot: Marijáne — Marijáne — Marijáne!

Rychle, vyjeveně díval se kolem, hledaje cesty, aby nemusel do toho lesa, z jehož tiché temnoty bylo mu úzko.

"Už umřu — už musím umřít — pořád mne volají —" svištělo mu pod skrčenými a již učinil několik skoků zpět, aby se vrátil, kudy přišel; ale hned zas mu napadlo, že by si zbytečně zadělal a les že je tam taky.

Sehnul znovu hleděl do stnělé hlubiny.

Přilétal z ní jemný praskot, jako by lehké nohy chodily po nehličnatých závěťech. Jak se do nich chvilku díval, zdálo se mu, že i ty bloudeí postavy vidí.

Kam jen já se obrátím? myslil si a skrčen pláše se ohlížel.

Zadívav se k oujezdeckým kopečkám, jež počínaly se topit v šeru, v duchu si vzdychl: Pane, kdyby tam tak šel Váša, to by bylo veselo — a povídá, že tady kolikrát obcházel — (Mariján pláše pohleděl ke stavidlům) — obcházel — a snad už jen skočit —

Trošku se vzpřimil a zase pohleděl ke stavidlům.

Jako ta Málka — křikně si: "Utopím se, radši se utopím!" — vzpomínal dále. Dobře Barča řekla: "Holka hřáná, kdybysme to řekli my — At se podívá na tebe —"

V tom jako když do té ehumelenice vhlavě vjede blesk dlouhý, modravý —

"Myslil jsem si, tám že by byl pokoj —" Mariján znova slyšel Vášova slova. Žádná nemoc! — žádný funus! — ehládeček! — konec trápení!" zahřmlo mu v lebec a vypoulené oči hleděly k rybníku.

Jako divý chraplavě vykřikl, hlavu ohnul k tůle, košák přitiskl k boku, a trýskem, dšlajíc skoky přes křoviska a kamení ležel se stráně a jako těžký balvan

padl do vody tam, kde ráno bylo zapadlé, z hlubin sršící slunce.

Zahučelo to, zašplíchalo, tenké proudy vystřikly.

Marijánova hlava, prohnutý hřbet i páž s navlečeným košíkem ukázaly se ve vlnách, nesrozumitelný jek projel dolíkem, ale zase zmizelo vše.

Vlny se přehazovaly, bouehaly, pleskaly, natahovaly se, šplýchaly až na břeh.

Křečovitě ohnutá pravice znova vynikla, zaryla se do hladiny a zapadla na dobro ...

Ve vlnkách lesích to krátee zahučelo, jako by se ptaly: Co se stalo? ale ztichlo to hned.

Vlny pleskaly do břehu a rákosí ševlelo. Pěnivý šroub vrýval se do víru a znova vstryškoval s hukotem. Vodní zreadlo, vrubene rámeem zelené rákosí a pušk-voree, mezi nimiž bčály se bílé, zlatem pokropené květy labutí, bylo zase hladko — klidno —

Třetího dne po návštěvě Marijánově v Oujezdě Váša Bůdina přišel do Březinky. Šel přímo do Marijánova výminku, ale našel jej zamčený, obrátil se do statku.

"Pánbuh dej dobrý poledeň — kde pak máte Marijána?" ptal se vcházaje.

"Co pak nebyl u vás?" divil se Mór.

"Byl, ale předevčirem jsem ho vyprovázal do Želejova."

"I tak je ještě tam — no, at si pobude, když se mu líbí," pravila Tóna.

"To je škoda, že není doma; příkel jsem mu říci, že se teda ožením!" vesele se usmívaje povídal Váša.

"Jdi — jdi — co pak tak na jednu?" zasmála se úlisně.

"Prosím vás, už jsem to nemohl vydržet, abych tolik lidí pořád mučil, zvláště když jsem viděl, jak si ehušas sláni na funus — a modře své oči upřel na Móra.

"No to ne, to ne, jenom aby to bylo v pořádku," rozpacitě, trhavě vymlouval Mór.

"A koho pak si vezmeš?" ho nem obrátila Tóna.

"Maenarku — tu vdovu — vzkázali jsme tam s maminkou a už je to; radost je u nás veliká a Mariján taky dostane peníze chm-as byl celý bez sebe!"

"Ty máš štěstí," nuceně usmála se Tóna, ale hned dodala veseleji:

No, u nás už taky bude svatba, věera se to dojednalo. To se Mariján bude divit, až se vrátí!"

Ale Mariján se už nevrátil.

KONEC.

Bulhaři v Macedonii desertují ve velkém.

Londýn, 11. července. — Deserce z bulharské armády na macedonské frontě se zvyšují značně, dle informace, kterou získal korespondent časopisu Times z francouzského hlavního stanu. Všichni desertéři prohlašují, že poměry v Bulharsku staly se nesnesitelnými a že naděje na konečné vítězství zmizela. Neposlušnost ve vojskě se zvyšuje a četné jednotky v poslední době odepřely vyhověti rozkazům k provedení útoku. Ponorkové nebezpečí v Středozemním moři se zmenšuje, dle prohlášení tohoto korespondenta.

Plukovník Hurban jede do Ameriky.

Londýn, 12. července. — Zpráva z Tokia udává, že plukovník Vladimír Hurban, (syn slavného slovenského básníka Svetozara Hurbana Vajanského), člen Československé Národní Rady, jenž do jmenovaného města přijel z Vladivostoku, odebere se co nejdříve do Spojených Států, aby pojednal o situaci v Sibirii s vládou ve Washingtonu. Plukovník Hurban sdělil korespondentovi, že zmocnění se Vladivostoku československým vojskem bylo neodvratným důsledkem neopodstatněných útoků bolševiků a zlovolných pokusů těchto poskytnouti pomoc rakousko-německým vyzbrojeným zajatcům, aby zamezili Čechoslovákům v postupu na Vladivostok. Plukovník Hurban udal počet Českoslováků na 80.000, z nichž asi 15.000 nalézá se ve Vladivostoku. Plukovník považuje za nutné získat kontroly nad trans-sibiřskou železnicí od Volhy až k Vladivostoku na neurčitou dobu, až pomoc od spojeneců bude získána anebo zodpově-

DRA. PETRA HOBOKO

jest lék, jež obnáší zkoušku více než sto roků stářího užívání. Zlepšuje krev, posiluje a osvěžuje celou tělesnou soustavu a dodává moči a souledu životnímu ústrojí.

Přijraven z čistých, zdravě poskytujujících kořenek a bylin, neobsahuje ničeho, jež pouze to, co prospívá k dobru. Má málo, pakli rábco nájem-léky sobě rovné v léčení

CHŘIPKY, REVMATISMU, ŽALUDEČNÍCH, JATERNÍCH a LEDVINOVÝCH NEMOCÍ.

Není to lék lékárnický. Jest dodáván pouze zvláštními jednateli. Adresa

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(V Kanadě se dodává beta dia.)

P. DVORAK, prodávacé vepřů — JOE FLOOD, prodávacé dobytka

Tel. No. 3780. Tel. No. 1072.

AL POWELL, prodávacé ovčí.

DVORAK COMMISSION CO.

Telefonujte neb píše nám a obrátíte bezodkladnou odpověď.
Telefon: No. 607 — Room 217 Exchange Bldg. — So. Omaha.

Tímto oznamuji všem četným starým i novým příznivcům, že vlastním

HOTEL "PRAHA,"

Který jest úplně znova vyopaven svým vnitřním zařízením, vkusně dekorován a kde krajně zavítavši do Omahy, naleznou nyní řádnou obsluhu a pohodlí to nejlepší. Chutná jídla z pravé české kuchyně vřaly vás uspokojí. O příjezdu místních i venkovních krajano utivě žádá

JOSEF PIVONKA

Roh 13. a William ul. OMAHA, NEBRASKA

'Fremo'

velkolepý nápoj na uhasení žízně

Jest zdravý a osvěžující.

Jistě se ptejte po "Fremo", kdykoliv máte žízeň. Vyráběné a láhvované

Fremont Beverage Co., Fremont, Neb.

Šikmý cypřišový cribbling - 4, 5 nebo 6 palců

My si upravujeme vlastní náš cypřišový cribbling takovým způsobem, že, když jest hotov, je téměř plný palce tloušťky. Na prvním místě, tato 6" šířka, cypřišová fenceovka jest přes jeden palec tloušťky. My z ní ehléme jen tolik na jedné straně, aby se získal hlněký povrch a aby ještě zůstalo pakro mnoho tloušťky. Není divné, jež by se vyrovnalo cypřiši na cribbling, je to jedno z nejtrvanlivějších a nejpevnějších a při tom nejlepších prvek ku přibíjení, ježta se nerozštěpne.

Necht jistě s námi počítáte na materiál pro corner, pakli jste v trhu pro něco tohoto druhu. Rozumějte, že my udáváme cenu s dodávkou na nejbližší vaši stanici.

C. HAFFER LUMBER COMPANY, Council Bluffs, Iowa

HOSPODÁRNOST SETRNOST

PODÁTE POMOCNÉ RUKY?

Vláda Spoj. Států

žádá provádění

HOSPODÁRNOSTI a SETRNOSTI

všemi osobami ve všech věcích

Vyhovění této žádosti jest důkazem

VLASTENECTVÍ a LOYALITY

Šetřením a kupováním

W.S.S.

WAR SAVINGS STAMPS

ISSUED BY THE UNITED STATES GOVERNMENT

SP. ST. VÁL. ÚSPORNÝCH ZNAMEK

pomůžete sobě a své zemi

POMŮŽETE?

Zeptejte se svého duchovního správce, kazatele, poštmistra, předsedy svého spolku nebo klubu, poštovního poslíčka, nebo kteréhokoli bankéře.

ONI VÁM SDELI, JAK!

VLASTENECTVÍ LOYALITA

né vláda zřízena. Americké a japonské družiny červeného kříže byly zorganizovány na snažnou žádost v Sibirii. Zpráva z Berlína, došla přes Amsterdam sdělila, že československá vojska zmocnila se Syzraně a Moslimu v oblasti řeky Volky, asi 300 mil od Nizni Novgorodu a více jak 4.000 mil od Nikolajevska v asijském vý-

Rusku, které dobyto bylo v minulých dnech jinými spory československými.

Manželka: "Vidíš, Martine, už i podle toho je vidět, že patříme la se Syzraně a Moslimu v oblasti řeky Volky, asi 300 mil od Nizni Novgorodu a více jak 4.000 mil od Nikolajevska v asijském vý-